

Kissadan Hisse

— ahmetdogan · 09 Haziran 2009

Bir adam tanıdım zaman içinde;
Hasretti sevgiye, Mecnun'dan ziyade.
Hazırdı vermeye her şeyini
Bir aşk uğruna, sevdanın yoluna.
Görmemiştım daha önce böyle seveni,
Görmemiştım sevgiye böyle değer vereni.
Arayıp durdu hep, hayalindeki sevgiyi
Hiç bıkmadan, hiç usanmadan...
Avutamaz olmuştu artık kendini
Yaşadığı sahte sevgilerle.
Emindi, bir gün bulacaktı onu,
Çıkacaktı karşısına hayalindeki o sevgili
Kesmiyordu hiçbir zaman ümidini,
Sevgisiz geçen yıllara rağmen bile...

Günler böylece geçip giderken
Bir bahçe buldu bir gün
Güllerle donatılmış.
Sevgi Bahçesi dedi adına;
Bir gül seçti kendine
Yüzlerce gülün arasından.
Hepsinden farklıydı o gül, onun için
Alımlıydı diğerlerinden.
Tamam dedi Buldum işte!
İşte aradığım sevgili bu!
Tutuldu o güle, kaptırdı kendini,
Açtı ona kalbini, verdi tüm sevgisini.
Nasıl olacak sonu diye
Hiç düşünmedi bile!
Mutluydu, huzurluydu ya onun yanında
Gerisinden ona ne?

Her gün gülünün yanındaydı artık
Geçip karşısına seyrediyordu saatlerce
Baktı ona özenle, suladı kendi elleriyle

Sevgisini anlasın diye...
Ama yetmiyordu ki ona,
Yetmiyordu ki bu görmeleri
Uzar oldu geceleri
İple çekti gündüzleri.
Kıskanır olmuştu gülünü
Onu her an görebilen dikeninden,
Ona dokunabilen kelebeklerden bile...
Sadece kendisinin olmalıydı o
Kendisi okşamalıydı sadece
Hiçbir şey, o gülden başka hiçbir şey
Bir mana taşı mıyordu onun için.
Hiçbir şey ama hiçbir şey
Dindirememişti şimdiye dek
Kalbindeki sevgi hasretini
Ayrı kalamazdı artık gülünden
Onsuz yapamazdı artık

Dayanamadı ve...
Kararını verdi sonunda
Kopardı gülünü dalından
Götürmek için evine
Ama olmadı düşündüğü gibi
Soluverdi gülü kendi ellerinde
Soluverdi götüremeden evine.
Onu her an görebilmek,
Daha çok sevebilmek istemişti oysa
Ama olmadı işte, olmadı!
Sevemedi doyasıya....

O an anladı hata yaptığını
Koparmayacaktı gülünü
Bırakacaktı dalında
Sevgisi ne kadar büyük olsa da
Gömecekti içine,
Gömecekti kalbinin derinliklerine.
Açmayacaktı içini,
Açtı da ne oldu?
Olan yine kendisine oldu!

Kalakaldı sonunda
Elinde bir soluk gül,
Kalbinde bir buruk sevgiyle!

Sakladı o gülü (kalbinde)
Sevgisinin bir hatırası olarak
Sevmese de o gül kendisini
O, gülü hep sevdi
Ve sevecek ölene dek!
Hiç unutulmayacak bu hikaye,
Dolaşacak dilden dile,
Yer edecek gönüllerde.
İbret olacak nice sevenlere
Anlatılacak hep, sonsuza dek
KISSADAN HİSSE olsun diye